

ΛΟΝΔΙΝΟ, ΙΟΥΛΙΟΣ 2005
BUSINESS AS USUAL
(ΔΟΥΛΕΙΑ ΩΣ ΣΥΝΗΘΩΣ)

Οι πρόσφατες βιαιοπραγίες στο δίκτυο δημοσίων συγκοινωνιών του Λονδίνου υπήρξαν συνταρακτικές, όχι μόνο λόγω της θηριωδίας τους, αλλά και λόγω της κοινοτοπίας τους. Οι λονδρέζοι που πηγαίνουν στην δουλειά τους δεν μπορούν πλέον να αγνοούν μέχρι ποιου σημείου βρισκόμαστε στο έλεος της θρησκευτικής τρομοκρατίας, αφ' ενός, και της κρατικής τρομοκρατίας, αφ' ετέρου. Όχι λιγότερο συνταρακτική, αλλά ακόμη λιγότερο απρόσμενη, υπήρξε η περιφρονητέα όσο και περιφρονητική αντίδραση που επεφύλαξε στην βία η πολιτική ελίτ, αρνούμενη γελοιωδώς οποιαδήποτε σχέση μεταξύ των επιθέσεων στο Λονδίνο και του πολέμου στο Ιράκ, καθώς και υπερασπιζόμενη αναίσχυντα μια Μητροπολιτική Αστυνομία που αδυνατεί να αποφύγει την διάπραξη φόνου ενώ «κάνει την δουλειά της». Η κατάσταση είναι ωμά προφανής: ο Bush, ο Blair και οι τρομοκράτες παίζουν όλοι το ίδιο παιχνίδι στο ίδιο γήπεδο· το μόνο που αλλάζει είναι τα χρώματα και οι μασκώτ των ομάδων. Καθώς το έθεσε ο ίδιος ο Bush, με θρασύτητα που κόβει την ανάσα, στην διάσκεψη των G8, λίγες μόλις ώρες μετά από τους βομβαρδισμούς της 7^{ης} Ιουλίου:

«Δεν θα μπορούσε να είναι σαφέστερη η αντίθεση ανάμεσα στις προθέσεις και καρδιές όσων από εμάς νοιάζονται βαθιά για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ανθρώπινη ελευθερία, και όσων σκοτώνουν—όσων έχουν τόσο πολύ κακό μέσα στην καρδιά τους που μπορούν να παίρνουν τις ζωές αθώων ανθρώπων».

Δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε στο εκπληκτικό αυτό σχόλιο.

Τα παρεπόμενα των βομβαρδισμών της 7^{ης} Ιουλίου, οι περαιτέρω απόπειρες βομβαρδισμών της 21^{ης} Ιουλίου, και ο φόνος του Jean Charles de Menezes την 22^η Ιουλίου, έδωσαν λαβή για ένα μεγάλο ξέσπασμα οργής και κατακραυγής. Την στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο είναι δύσκολο να μην πιστέψουμε πως θα υπάρξει και άλλη βία, και άλλη κατακραυγή, στους υπόγειους σιδηροδρόμους και στα λεωφορεία του Λονδίνου, ίσως ακόμη και αλλού. Ο σκοπός αυτού του ανακοινωθέντος δεν είναι να προσθέσουμε την φωνή μας σε αυτήν την κατακραυγή. Είναι περιττό να δηλωθεί πως δεν συμπαθούμε ούτε υποστηρίζουμε τους επιτιθέμενους και από τις δύο πλευρές, και δεν αισθανόμαστε τίποτε άλλο από συντριβή για τον πόνο όσων σκοτώθηκαν, ακρωτηριάστηκαν ή έχασαν δικούς τους ανθρώπους. Ωστόσο οι μαζικές πράξεις της κατακραυγής και του μνημόσунου, που συνοψίστηκαν στα δύο λεπτά σιγής της 14^{ης} Ιουλίου, είναι αλληλένδετες με μίαν ευρύτερη και μακροπρόθεσμη τάση του δημόσιου βίου, που εκφράζει την διαφωνία σε μαζική κλίμακα, μόνο και μόνο για να την εξουδετερώσει. Από τα δύο λεπτά σιγής στο Live 8, η σαγήνη της συμμετοχής μετατρέπει το πολιτικό αίσθημα σε

δημόσιο θέαμα, και κατ' αυτόν τον τρόπο «εγείρει την συνείδηση» ή «εκφράζει αλληλεγγύη», αφήνοντας τον κόσμο γύρω μας αμετάβλητο. Εν ολίγοις, το όλο τελετουργικό της κατακραυγής έχει να κάνει με ένα πράγμα: *δουλειά ως συνήθως*.

Αμέσως μετά την 7^η Ιουλίου, οι λονδρέζοι παρακινήθηκαμε—από τον ίδιον τον διευθυντή της Μητροπολιτικής Αστυνομίας—να επιστρέψουμε στα γραφεία μας το πρωί της Δευτέρας και να «αψηφήσουμε τους βομβιστές» επιστρέφοντας στην *δουλειά ως συνήθως*. Το ίδιο ρεφρέν έχει ακουσθεί πολλές φορές έκτοτε, μολονότι οι τρομοκρατημένοι εργαζόμενοι του Λονδίνου γνωρίζουν πάρα πολύ καλά πως η επιστροφή τους στις δημόσιες συγκοινωνίες δεν έχει τόση σχέση με το σθένος όση με την ανάγκη να πληρωθεί το νοίκι. *Δουλειά ως συνήθως* σημαίνει να επιστρέφεις στο μετρό όπου γνωρίζεις πως κάποιος όμοιοί σου έχουν ήδη βομβαρδιστεί και πυροβοληθεί· σημαίνει να παρακολουθείς τους βομβαρδισμούς στο Λονδίνο και στην Βαγδάτη από την τηλεόραση και να υποκρίνεσαι κατά κάποιον τρόπο πως δεν είναι διόλου το ίδιο πράγμα· σημαίνει να επιστρέφεις στην δουλειά επειδή οι συνεχιζόμενες επιχειρήσεις του καπιταλισμού και του κράτους—συμπεριλαμβανομένου και του πολέμου στο Ιράκ—εξαρτώνται από αυτό· σημαίνει να έχεις σοβαρές συζητήσεις με τους φίλους σου περί «επίτευξης ισορροπίας» μεταξύ πολιτικών ελευθεριών και εθνικής ασφάλειας, ωσάν αυτό το υποτιθέμενο δίλημμα να μην αποτελείτο από τις δυο όψεις του ίδιου αιματοβαμμένου κοινωνικού συμβολαίου.

Δεν χρειαζόμαστε και άλλη καταδίκη της βίας. Η έκφραση της φρίκης δεν ωφελεί. Η αγανάκτηση και η ηθική κατακραυγή δεν είναι εν τέλει παρά ένας ακόμη σωρός κενής φλυαρίας. Δεν ζητούμε καταδίκη, αλλά εξέγερση· δεν ζητούμε ενότητα, αλλά διαφωνία· δεν ζητούμε θρησκευτική ανοχή, αλλά παγκόσμια και αδιάκριτη βλασφημία· δεν ζητούμε αμοιβαίο σεβασμό, αλλά αμοιβαίο αυνανισμό κατά το πνεύμα του Blitz, που να τιμά εξ ίσου το σεξ στην διάρκεια των διακοπών ρεύματος όσο και τις θαρραλές πράξεις της κάθε νύχτας. Εγκαταλείψτε τα γραφεία σας, ρίξτε κάτω τα εργαλεία σας, καταλάβετε τους δρόμους, παραλύστε ξανά την πόλη, αυτήν την φορά όχι με τρόμο αλλά με ένα κύμα πόθου, δυνατότητας και φαντασίας. Προπάντων μην καταπιείτε την παρηγορητική σκλαβιά της *δουλειάς ως συνήθως*. Ήταν η *δουλειά ως συνήθως* που μας έβαλε σε αυτήν την σκατοθύελλα· δεν νομίζετε πως είναι καιρός να την σταματήσουμε;

ΥΠΕΡΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

27 Ιουλίου 2005